

Robin Hood en de kristallen pijl

Koning Richard was op kruistocht, en had het land achtergelaten in de handen van zijn jongere broer, prins John. Maar waar koning Richard een eervol en rechtvaardig heerser was, was zijn broer vooral geïnteresseerd in rijkdom en macht. En zijn volk zag hij niet als onderdanen die hij moest verdedigen en regeren, maar als een inkomstenbron om uit te buiten, daarbij geholpen door zijn corrupte baronnen en de sheriff van Nottingham, die net als prins John meer gaven om rijkdom en macht dan om het beheer van het land. Tegen die onderdrukking kwamen Robin Hood en zijn mensen in actie.

Het gebeurde in die tijd dat prins John ineens ook afwezig was. Koning weg, prins John weg, maar het maakte niet echt uit, want de sheriff van Nottingham was er nog, en zijn soldaten waren er nog, dus alle ellende en onderdrukking was er ook nog.

Prins John was intussen op een internationaal congres van dictators, waar hij en z'n soortgenoten ideeën uitwisselden over hoe je de bevolking het best kon uitbuiten, en opstanden onderdrukken. Aan die conferentie hebben we de nieuwe belasting op ramen en deuren te danken en de kilometerheffing voor paarden. Maar daar leerde prins John ook een tactiek die hij tegen Robin Hood wou gaan gebruiken. Een Oostenrijkse dictator had namelijk met een soortgelijke opstand van vogelvrijverklaarde strijders te maken in een van z'n veroverde provincies, en hij had met wat moeite het zoontje van de opstandelingenleider gevangen genomen. En vervolgens werd aangekondigd, dat het jongetje een gruwelijke dood zou sterven, tenzij iemand een pijl kon schieten door een appel die op het hoofd van het jongetje zou staan. Wetend dat de opstandelingenleider er trots op was de beste boogschutter van het land te zijn, net als Robin Hood hier, hoopte hij dat de vader zou komen om het leven van z'n zoon te redden, al riskeerde hij daarmee z'n eigen leven of vrijheid.

Dol van vreugde rende prins John de zaal uit nadat hij dit verhaal gehoord had. Daardoor kwam hij de afloop niet te weten, maar hij kon gewoon niet wachten tot hij Robin Hood met zo'n actie uit z'n bos zou kunnen lokken. Hij pakte z'n bagage bij elkaar, waarschuwde z'n lijfwacht, en reed zo hard als z'n paard hem kon dragen terug naar huis.

Daar legde hij z'n plan uit aan z'n trouwste handlangers, waaronder de sheriff van Nottingham. "Een briljant plan, zoals gewoonlijk hoogheid" zei de sheriff. "Ik zie alleen een probleempje. Robin Hood heeft geen zoon." Hierdoor was prins John toch wel even uit het veld geslagen. Hoe kon Robin het in z'n hoofd halen om geen zoon te hebben? "Een dochter dan?" vroeg hij. De sheriff schudde z'n hoofd "en ook geen vrouw, en z'n ouders zijn dood, maar dat weet u, want dat hebben wij op ons geweten. Ja, prins John kon zich die overval en executies nog goed herinneren. Het had zo handig geleken om de graaf van Locksley te doden en de sheriff diens kasteel te geven, maar als ze geweten hadden, dat de zoon van die graaf hun ergste vijand zou worden, hadden ze het misschien toch anders aangepakt.

"Hij moet ergens familie hebben, of iemand anders om wie hij veel geeft" zei de prins. "Een broer, zus, tante, nichtje, vriendin. Desnoods een huisdier. Zoek ze! Vind ze! Breng ze hier!"

En aangezien de wil van de prins wet was, stuurde de sheriff z'n soldaten er op uit om iedereen op te pakken waar Robin Hood om gaf. Tegen beter weten in overigens, want van een broer of zus van Robin Hood had de sheriff nog nooit gehoord, en of Robin z'n leven zou wagen voor een achternichtje, een oudtante of een hond die ooit van hem geweest was voor hij het bos in vluchtte, betwijfelde hij. En Robin's beste vrienden zaten samen met hem in het bos, buiten het bereik van de sheriff. Maar misschien kon hij andere vrienden van Robin Hood vinden, mensen aan wie hij het geld gaf wat hij van de rijken gestolen had, dat moesten vast ook vrienden van hem zijn.

Omdat je in die tijd nog geen Facebook had, was het helemaal niet makkelijk om uit te vinden wie Robin's vrienden waren. Maar door in de buurt van Sherwood forrest mensen te ondervragen, kwam de sheriff toch wat namen te weten.

Maar Robin was ook niet gek, en had al wel gehoord dat de sheriff overal mensen aan het ondervragen was over wie z'n vrienden waren, dus had hij al z'n vrienden al gewaarschuwd dat ze gevaar liepen, en de meesten van hen waren met Robin mee het bos in gevlucht. Dus niet alleen

kwam de sheriff weer met lege handen bij prins John terug, maar bovendien had Robin er weer een hoop nieuwe medestrijders bij gekregen. Het humeur van prins John bereikte een nieuw dieptepunt. "Als je nou niet snel genoeg een slachtoffer vind om mijn briljante plan uit te voeren, zoek ik wel een andere sheriff" dreigde de prins. De sheriff schrok daar toch wel van, en bedacht een plan. Robin Hood nam het altijd op voor de onschuldigen, dus dacht hij, dan kan ik net zo goed een onschuldig iemand gijzelen, en Robin Hood dreigen dat die de dood van een onschuldig iemand op z'n geweten zou hebben als hij niet kwam opdagen om het Zwitserse truukje met appel en pijl te herhalen.

Zo gezegd, zo gedaan, er werd een willekeurige boerenjongen opgepakt en aangekondigd als het neefje van Robin Hood. Toen Robin hier van hoorde, twijfelde hij toch wat hij moest doen. Het was natuurlijk een valstrik, dat was duidelijk. Maar het was ook duidelijk dat Robin de dood van een onschuldige jongen niet zo maar kon laten gebeuren. Hij moest iets doen. Hij had dus een manier nodig om de pijl door de appel te schieten, en daarna met de jongen heelhuids te ontsnappen. Maar bovendien: de sheriff zou zeker aanwezig zijn zodra iemand zich meldde om de pijl door de appel te schieten, en misschien ook prins John zelf. Dus dit was zijn kans om dicht bij hen te komen en misschien voor altijd van hen verlost te zijn. Maar dan moest hij wel de kans krijgen om wat tegen ze te doen. En aangezien de sheriff ook niet gek was, zou hij Robin vast maar een enkele pijl gunnen om op de appel te schieten, dus daarna zou Robin ongewapend zijn.

Ten einde raad ging Robin naar een waarzegster, die hem vertelde, dat hij alleen kon slagen als hij een bijzondere pijl zou gebruiken, een kristallen pijl, eeuwen geleden door de tovenaars Merlijn gemaakt, een pijl die altijd z'n doel raakte, en daarna onmiddellijk terugkeerde bij de boogschutter. Dat eerste vond Robin niet zo heel bijzonder, zijn pijlen raakten altijd hun doel. Maar dat terugkeren, dat was inderdaad wel iets bijzonders, dan zou hij na het doorboren van de appel niet ongewapend zijn, en een kans hebben om te ontsnappen! "Waar vind ik die pijl?" vroeg Robin. "In de oudste eik van het bos" zei de waarzegster. "Maar vinden is de kunst niet, je moet hem krijgen. Want aangezien de pijl na elk schot terugkeert bij de eigenaar, heb je er pas wat aan als jij de enige echte eigenaar van die pijl bent. Je moet dus op zoek naar de eigenaar van de pijl, en hem om de pijl vragen. Oh, en nog een ding: de pijl is alleen bedoeld voor goede zaken. Gebruik hem voor kwaad, en hij zal niet terugkeren tot je je kwaad ongedaan gemaakt hebt."

Daar maakte Robin zich niet zo'n zorgen om. Hij zou de pijl vinden en krijgen, en dan door de appel schieten, en aangezien de pijl daarna zou terugkeren, zou hij er de sheriff en prins John mee neerschieten. En als de pijl dat niet goed vond, dan was dat jammer, maar dan was de sheriff toch al dood voordat de pijl zou weigeren terug te keren, en dat zou een heel mooi resultaat zijn.

Zo gezegd, zo gedaan. Robin ging op weg om de oudste eik van het woud te vinden. Hij vond die boom aan de rand van een open plek, waar een soort altaar was ingericht. Dat kon kloppen; druïden vereerden dit soort bijzondere bomen. Met een beetje geluk, was de druïde ook de eigenaar van de pijl. Robin besloot dus te wachten tot de druïde zou verschijnen, en tegen zonsondergang was het zo ver. "Goedenavond" zei Robin "Ik heb gehoord dat er een kristallen pijl in deze boom zit, en ik vroeg me af of u er de eigenaar van bent"

"Wij Druïden geloven niet in eigendom zoals jij het ziet. De boom is niet van mij, dus wat er in zit, kan ook niet van mij zijn." zei de Druïde. "Van wie is de boom dan wel?" vroeg Robin. "Van zichzelf. Net zoals jij en ik niet van iemand zijn." zei de druïde. Daar zat wat in, dacht Robin. Hij streed steeds al voor de vrijheid van onderdrukte mensen. "Kan ik aan de boom vragen of ik de pijl mag hebben?" vroeg Robin. "Je kan het proberen, maar waarschijnlijk wil de boom je pas horen als je iets gedaan hebt wat de boom de moeite waard vind." zei de Druïde. "Oh maar ik doe zo veel wat de moeite waard is, ik help de armen, ik vecht tegen onderdrukking" zei Robin zelfverzekerd. "Allemaal dingen die een boom niet belangrijk vindt" zei de Druïde, "heb je wel eens nieuwe bomen geplant ter vervanging van het hout wat je hakt in het bos? Heb je wel eens een stuk natuur beschermd?". Nee, Robin kon niet zeggen dat hij dat ooit gedaan had. Hij beloofde de druïde (en de boom) dat hij dat zou gaan doen, maar dat hij nu op weg moest om het leven van een onschuldige jongen te redden. "Had dat eerder gezegd!" riep de druïde uit, "alle leven is ons heilig, en ik weet zeker dat deze heilige eik er net zo over denkt.". Hij begon in een oude, vreemde taal te praten tegen

de eik, en na een paar minuten ging er een bars in de schors open, waarin iets blonk: de kristallen pijl. “Neem hem” zei de druïde “je hebt hem gekregen, maar gebruik hem alleen voor de taak waarvoor je hem gekregen hebt: het verdedigen van leven.”

Robin bedankte de druïde en de eik, en ging terug naar Nottingham, om de appel te doorboren en de jongen te redden.

Bij de stadspoort kondigde hij aan dat hij gekomen was om Robin Hood's neefje te redden, en hij werd meteen naar een binnenplaats van het kasteel gebracht. Daar werd hij gefouilleerd, en mocht inderdaad maar 1 pijl bij zich houden. Eigenlijk leken de soldaten verbaasd dat hij er ook maar een meegenomen had. Zoals Robin al wel verwacht had, verschenen er overal soldaten op de muren rond de binnenplaats, en bij de poorten. Ontsnappen zou niet lukken, alles hing nu af van de kristallen pijl.

Soldaten brachten een geketende jongen binnen, die ze aan een paal bonden, en ze zetten een appel op z'n hoofd. Uiteindelijk verschenen ook de sheriff en prins John op de binnenplaats, om te genieten van hun aanstaande overwinning. De soldaten richtten intussen hun bogen op de jongen, en op Robin; het was dus duidelijk hoe de situatie er voor stond, Robin moest doen waar hij voor gekomen was, anders gingen ze er allebei aan.

Robin dacht nog eens even goed na over wat er komen ging, want straks zou hij daar vast geen tijd voor hebben. Hij zou de pijl door de appel schieten. En dan zou de pijl magisch terugkeren op zijn boog, maar hoe lang zou dat duren? Hopelijk snel genoeg om op de sheriff te richten voordat de soldaten hem zouden overmeesteren. En dan? Nou ja, moeilijk te zeggen wat er dan zou gebeuren, hij moest het maar proberen.

De Sheriff nam het woord. “Zo, jij bent hier dus gekomen om deze jongen te redden? Om een kunstje te doen wat nog bijna niemand voor je gedaan heeft, een pijl door een appel schieten, op 100 passen afstand, en maar op maar een paar duim afstand van het hoofd van de jongen? Schiet je te laag, dan sterft hij en zal jij als zijn moordenaar terecht gesteld worden. Schiet je te hoog, of naast, dan blijft de jongen hier, in afwachting van een boogschutter die wel kan wat hij zegt dat hij kan, en zal jij als bedrieger ontmaskerd worden. Schiet je raak, dan komt de jongen vrij, en zal jij voortaan bekend staan als de beste boogschutter in Nottingham. Tenzij je Robin Hood bent, die tot nu toe bekend staat als de beste boogschutter in Nottingham. In dat geval zal je voortaan bekend staan als de voormalige Robin Hood, nu voer voor de kraaien. Duidelijk?”

Robin knikte en haalde de kristallen pijl uit z'n pijlenkoker. De Sheriff had hier dus goed over nagedacht, niet alleen zijn leven en dat van de jongen stond nu op het spel, maar ook zijn reputatie. Een paar soldaten keken verbaasd toen ze zagen dat er geen houten pijlschacht te voorschijn kwam, maar een van flonkerend kristal. Maar dat was meer opwinding en hebzucht, want de sheriff had hen beloofd dat ze de bezittingen van de vogelvrijverklaarden onderling mochten verdelen na afloop, dat was zijn beste manier om zich van de loyaliteit van zijn soldaten te verzekeren. Het was in ieder geval niet het soort opwinding van iemand die de pijl herkent uit een verhaal of legende.

Wat logisch was, want Robin had tot voor kort ook nog nooit van de kristallen pijl gehoord. Ook prins John keek begerig naar het stuk kristal. Hij herkende kostbaarheden zodra hij ze zag.

Robin legde de pijl op zijn boog en mikte. Niet dat dat nodig zou zijn, maar ach, zo maar in het wilde weg schieten zonder te mikken was niets voor hem. De pijl vloog vooruit, en ging precies midden door de appel heen en leek zich in de paal te boren waar de jongen aan vastgebonden was. Maar op het zelfde moment verdween de pijl, en verscheen hij weer op Robin's boog, klaar voor een volgend schot. De appel rolde van het hoofd van de jongen af en viel op de grond.

Even leek iedereen verbaasd dat het schot gelukt was, en de pijl verdwenen. De sheriff en zijn soldaten leken nog niet door te hebben, waar de pijl gebleven was. Robin maakte van dat moment gebruik om zijn boog op prins John te richten.

“Soldaten, grijp deze man en de jongen!” riep de Sheriff, nog geheel volgens zijn plan. “Dat zou ik maar niet doen” zei Robin “als het leven van je prins je wat waard is.”. Toen pas zag de Sheriff de pijl die weer op Robin's boog lag, en waar die op gericht was. “Niet schieten!” riep hij z'n soldaten toe. “Ik wist wel dat je een verstandig man was” zei Robin. “Wees dan ook zo verstandig om ons drie paarden te brengen. Ik hou de prins even bij me tot we de stad uit zijn, en daarna beloof ik hem

te laten gaan, als ik er zeker van ben dat ik niet gevolgd ben.”

“En waarom zou ik jou op je woord geloven?” zei de sheriff. “Omdat” zei Robin “van ons tweeën, mijn woord duidelijk het meeste waard is. Ik ben niet degene die een onschuldige opsluit, aan de prins wijsmaakt dat het een neef van Robin Hood is, een valstrik organiseert en z'n belofte om de gevangene vrij te laten niet nakomt. En omdat ik mijn woord kracht bij kan zetten met deze pijl.” Mopperend stemde de sheriff in met Robin's eisen en liet de paarden halen, zodat even later Robin, prins John en de jongen het kasteel van Nottingham verlieten, waarbij Robin nog steeds de pijl op de prins gericht hield. Zo reden ze tot de rand van het bos. “Hier scheiden onze wegen” zei Robin tegen prins John. “Ik heb beloofd je vrij te laten, en dat doe ik ook, want mijn woord is mijn woord. De volgende keer dat ik de kans krijg om een pijl op je te richten, zal je er niet zo goed van af komen. Oh een kleinigheid, ik neem het paard mee, en die mooie ketting en ringen ook. Daar heb ik niets over beloofd, en jullie hebben me al genoeg tijd gekost, tijd waarin ik geen geld voor de onderdrukte bevolking kon verzamelen. Dus als u zo vriendelijk wilt zijn om af te stijgen en de kostbaarheden te overhandigen.”

Prins John mopperde en vloekte, maar kon natuurlijk niets anders doen dan wat hem gevraagd werd, en terwijl hij lopend terug ging naar Nottingham, reden Robin en de bevrijde jongen het bos in. “Je kan maar beter met me meekomen” zei Robin “want al ben je nu wel vrij, ik denk dat prins John en de Sheriff hun woede anders wel op je gaan afreageren.”

Zo gezegd, zo gedaan. De jongen kwam bij Robin's groep. En wat er verder met de kristallen pijl gebeurde, dat is een ander verhaal voor een andere keer.